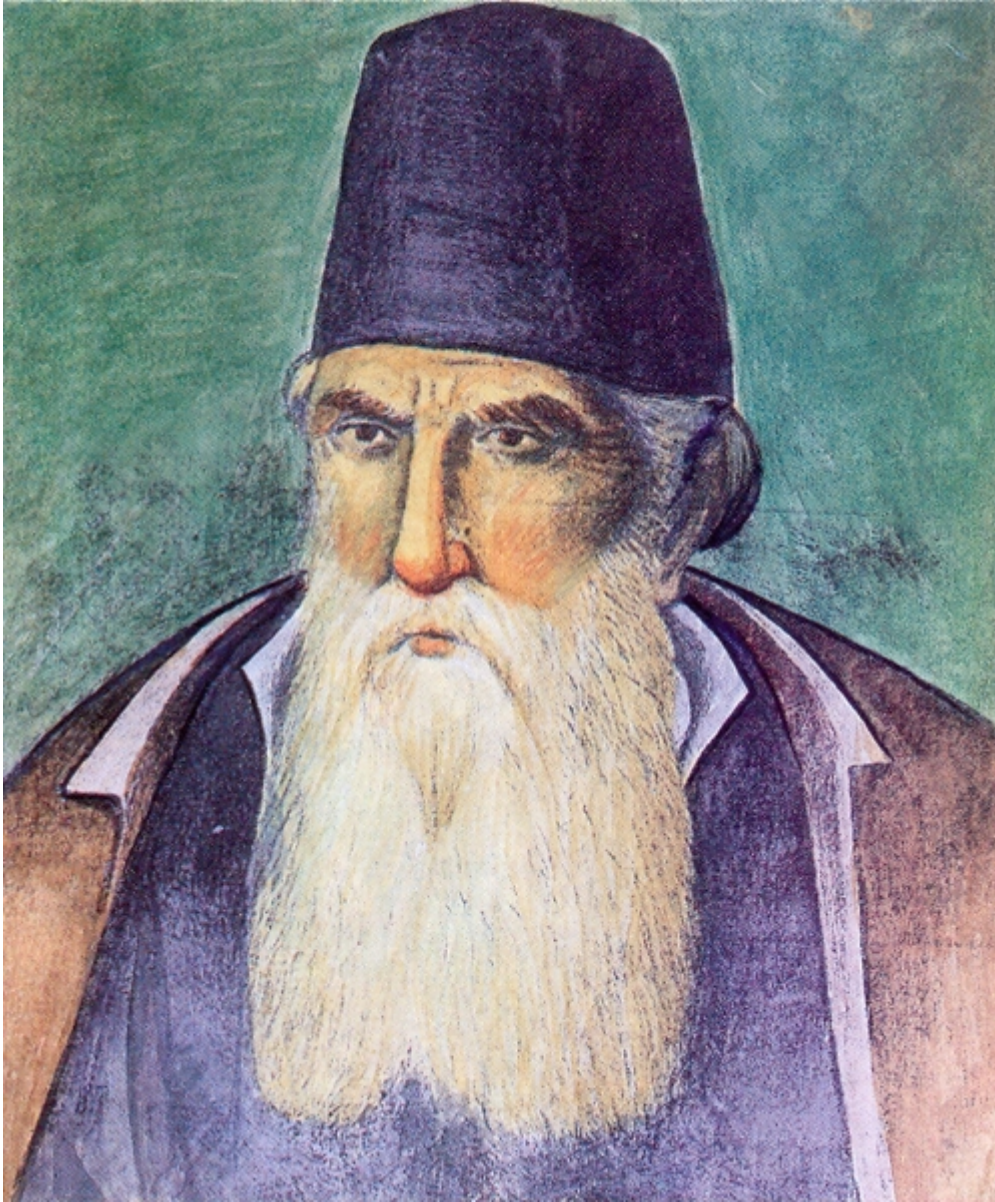

25 Μαΐου 2010

Ο Παπουλάκης - Ο Άγιος Ιωακείμ ο Βατοπαιδινός ο εξ Ιθάκης [1786 - 2/5/1868] (3) - Η Καταγωγή ΤΟΥ

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο Άγιος Ιωακείμ ο Βατοπαιδινός ο εξ Ιθάκης ο επιλεγόμενος Παπουλάκης

**«Μυστήριον βασιλέως καλόν κρύψαι,
τα δε έργα του Θεού ανακαλύπτειν ενδόξως».
(Τωβίτ 12,7).**

Πάλι ο λόγος μας θα είναι για την καλή μαρτυρία των θαυμάσιων του Θεού, πού σ' όλη την προέκτασί του χρόνου αποδεικνύεται ο ίδιος ως «θαυμαστός εν τοις

αγίοις αυτού». Σε μια από τις μονές του αγιοτόκου και πάλι Άθωνα, την ένδοξη μονή του Βατοπαιδίου, βρίσκουμε την πνευματική γέννησι του οσιώτατου πατέρα μας Ιωακείμ του νεοφανούς -πού θα εγκωμιάσουμε- ο οποίος λάμπρυνε με τη φωτεινή και θαυμαστή του ζωή, τη χλιαρή και ουμανιστική μας γενιά.

Η Καταγωγή του

Σύμφωνα με μια σύντομη διήγησι του μακαριστού γιατρού κ. Πάνου Ραυτόπουλου, του κατά πάντα ευγενέστατου χριστιανού, αυτός ο θαυμάσιος ήρωας της διήγησής μας, καταγόταν από την Ιθάκη. Γεννήθηκε από ευσεβείς γονείς κατά το έτος 1786 στο χωριό Καλύβια του τότε Δήμου Πολυκτορίων. Ο πατέρας του ονομαζόταν Άγγελος Πατρίκιος και η μητέρα του, πού καταγόταν από την Πρέβεζα, Αγνή. Ο πατέρας του, πού ήταν πλοίαρχος κατά το επάγγελμα, σύντομα έχασε την πρώτη του σύζυγο και παντρεύτηκε -γιά κακή τύχη του μικρού Ιωάννη- για δεύτερη φορά. Η μητριά του μικρού Ιωάννη τον μισούσε και τον επιβουλεύονταν.

Από μικρής ηλικίας φαινόταν ο νεαρός βλαστός τί καλή φύσι είχε και σε ποιο ύψος αρετής θα έφτανε. Ποτέ δεν παρουσίασε τίποτε το παιδικό ή ακατάστατο, πού χαρακτηρίζει τα μικρά παιδιά. Αυτό όμως, για τη σκληρή και αφιλόστοργη μητριά, ήταν και δεύτερος λόγος πρόκλησης για να ολοκλήρωση το μίσος της εναντίον του αθώου Ιωάννη. Με βάσι τα θηριώδη αυτά ένστικτα, η διεστραμμένη μητριά έπεισε τον άπλαστο και αγαθό σύζυγο της ν' απομακρύνη τον μικρό από το σπίτι τους, επειδή τάχα ασχολείτο με τα εκκλησιαστικά και αμελούσε τα οικιακά του καθήκοντα. Τότε, για να απαλλάξουν το μικρό Ιωάννη από την κακοβουλία της μητριάς του, τον πήραν στο πλοίο του πατέρα του, για να εργάζεται με τους ναύτες. Ούτε εκεί όμως έμεινε ήσυχος, μέχρι πού εξορίστηκε μακριά σε ξένο καράβι, όπου και παρέμεινε, για να εργάζεται σαν ναυτόπουλο. Όπως διηγούνταν μετά οι γνωστοί του, στο καράβι πού εργαζόταν, δεν παρέλειψε να ασχολήται και με τα πνευματικά και ιδίως με την προσευχή, πού την είχε σαν κύριο του καθήκον.

Σ' αυτήν την εργασία παρέμεινε ο νεαρός Ιωάννης μέχρι το δέκατο έβδομο έτος της ηλικίας του και επισκεπτόταν διάφορα εμπορικά λιμάνια εκείνης της εποχής. Έτσι έφθασαν κάποτε και στον Άθωνα για εμπορικές εργασίες. Συγκεκριμένα προσορμίστηκαν στο λιμάνι της μεγάλης μονής του Βατοπαιδίου και το τότε ναυτόπουλο Ιωάννης, βρήκε καιρό και αποβιβάστηκε για να επισκεφτή τη μονή και να προσκύνηση. Οι ευσεβείς του προδιαθέσεις και η όλη του πνευματική ενασχόλησι, τον είχαν ωριμάσει αρκετά, ώστε να κατανόηση τη μοναστική ιδεολογία. Οι διάφορες βιογραφίες αγίων, πού είχε μελετήσει, καλλιέργησαν τον πόθο του να μονάση και αυτό εκπληρώθηκε και μάλιστα σε μονή του Άθωνα, όταν δόθηκε ο κατάλληλος καιρός και περίστασι. Η είσοδος του στη μονή, όπως

εξιστορούσε αργότερα, τον σαγήνευσε και τον αιχμαλώτισε κυριολεκτικά, ώστε ξέχασε εντελώς τις κοσμικές του ασχολίες και υποθέσεις και ήθελε, εάν ήταν τρόπος, να μην επιστρέψει πιά πίσω, αλλά να παραμείνει πάντοτε εκεί και να θαυμάζει τη μεγαλοπρέπεια και ιερότητα του τόπου.

Παρουσιάστηκε λοιπόν στον Ηγούμενο, του έβαλε μετάνοια με συντριβή, και, ως εξομολόγησι, του είπε με ταπείνωσι τον πόθο και σκοπό του, παρακαλώντας τον να τον κράτηση εκεί στην αδελφότητα για να καρή και αυτός μοναχός. Ο Ηγούμενος θαύμασε την κοσμιότητα και συστολή του νέου, καθώς και το διακαή του πόθο. Με το διορατικό πνεύμα, πού είχε, διέγνωσε το μέλλον της προκοπής του και δεν αρνήθηκε την επίμονη του αυτή παράκλησι.

Απ' εδώ τώρα αρχίζει η δοκιμαστική περίοδος του Ιωάννη, ο οποίος ποθούσε την απαλλαγή του από την κοσμική ματαιότητα και τις θαλασσινές περιπέτειες πού το επάγγελμα του περιείχε. Όταν όμως ο πλοίαρχος Γεώργιος Χατζής -ο προϊστάμενός του- τον ζήτησε και δεν τον βρήκε, υποψιάστηκε ότι θα έφυγε για τη μονή και τον αναζήτησε εκεί.

Όταν τον βρήκε στο κελλί του να καλογερεύη, αποτάθηκε στον Ηγούμενο της μονής και του ζήτησε το λόγο της παραμονής του Ιωάννη εκεί, προβάλλοντας το νεαρό της ηλικίας του και την αντίδρασι του πατέρα του, πού θα ζητούσε ευθύνες απ' αυτόν. Ο Ηγούμενος με πραότητα και σύνεσι, αποκρίθηκε στον καπετάν-Γιώργη τα εξής: «Εμείς, καπετάν-Γιώργη, δεν μπορούμε να διώξουμε άνθρωπο από τη μονή, πού θέλει εκούσια να μονάση, γιατί δεν είμαστε εμείς πού τον φέραμε, αλλά μόνος του ήρθε και μάλιστα με δάκρυα και πόθο». Τότε πρόβαλε ο Καπετάνιος ότι οι Τελωνειακές Αρχές απαγορεύουν την παραμονή ανηλίκων σε μονές χωρίς την άδεια του κηδεμόνα τους. Εκείνη την ώρα αναγκάστηκε να επέμβη ο ίδιος προσωπικά ο νεαρός Ιωάννης, για να υπερασπιστή τη θέση του, στην επιμονή του προϊσταμένου του ότι δεν μπορούσε να μείνει. «Έγώ, καπετάν-Γιώργη, ήρθα εδώ με το θέλημά μου για ένα σκοπό. Από μωρό σχεδόν, επιθυμούσα το δρόμο του Θεού, για να σώσω την ψυχή μου· και σύ τώρα μου γίνεσαι εμπόδιο να με βγάλης στον κόσμο να χαθώ; Εγώ γι' αυτόν το δρόμο είμαι προορισμένος και αν εσύ με εμπόδισες, να "όψεσαι εν ήμερα κρίσεως" και να δώσης λόγο στο φοβερό του Θεού κριτήριο». Πράγματι, σήμανε η ώρα της χάριτος υπέρ της καλής γνώμης του νέου και η θέλησι του Καπετάνιου μαλάκωσε, και τόσο μάλιστα, πού με συγκίνησι ομολόγησε ως αξιέπαινη την πράξι του νέου και τον άφησε με την ευχή του στην καινούργια του ζωή.

Περιττό είναι να τονίσουμε τη λύπη του φυσικού του πατέρα, όταν πληροφορήθηκε ότι ο γιός του εγκατέλειψε την κοσμική ζωή και τη χαρά, αντίθετα, της άστοργής του μητρυιάς, πού απαλλάκτηκε για πάντα, όπως ποθούσε, από την παρουσία του προγονού της.

Πηγή: *Γέροντος Ιωσήφ (Βατοπαιδινού), Ο Παπουλάκης - Άγιος Ιωακείμ ο Βατοπαιδινός ο εξ Ιθάκης [1786 - 1868], β' έκδοσις 1998, Ψυχοφελή Βατοπαιδινά 6, Έκδοσις Ιεράς Βασιλικής, Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μεγίστης μονής*

Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος